

despertat una gran preocupació en la zona, com és ben lògic, molt sensible a aquest tipus de recerca d'hidrocarburs que ja s'havia patit en el passat en el poble de Riudaura. L'Associació de Naturalistes de Girona ha presentat al·legacions ja que sembla que, a més de tot el que s'ha dit, la documentació lliurada està mancada dels requisits bàsics d'impacte ambiental que marca la llei. Així mateix, el Consell Comarcal de la Garrotxa i els ajuntaments afectats es mouen per impedir aquesta salvatjada, tot i que no es descarta haver de recórrer a la mobilització popular per frenar aquesta nova agressió al territori, com ja s'apuntava des d'un setmanari comarcal.

## La Fira de l'Intercanvi de Mieres |

La població de Mieres fa vint-i-set anys que ha desenvolupat unes fires de l'intercanvi que tenen molta participació. El seu principal objectiu és el de compartir i intercanviar tot tipus de productes, sense donar cap protagonisme als diners. Per obtenir un objecte cal saber posar-se d'acord per intercanviar el que es desitja, i donar el que vol l'altre, sense compravenda. No hi ha dubte que és una altra manera de consumir, molt diferent de la que estem acostumats. Un dels actes tradicionals de la fira és la «sopa de pedres», que se serveix durant el dia. Es fa amb la col·laboració desinteressada de tothom —la gent hi aporta els ingredients— i es reparteix gratuïtament entre el públic.

## EL GIRONÈS *dani vivern*

**Un Notting Hill a Girona** | El Consistori gironí ha expressat la intenció de tornar al barri de Sant Narcís aquella esplendor que va conèixer ara fa 60 anys, quan se'n va posar la primera pedra. Cal reconèixer-ho: ara mateix no és allò que havia estat fa 30 o 40 anys enrere, en què passejar-hi era com canviar de país (ara més aviat són els seus habitants els que han canviat de país). Llavors era com sortir de la grisor atàvica del centre de Girona per anar a una espècie de barri britànic amb llum mediterrània. Fins i tot els carrers, les avingudes, les travessies i les places recordaven el preciosisme urbanístic dels britànics, amb els seus *lanes, roads, streets, places, squares* i *alleys*, tot amb un toc de verd arbusti en perfecte equilibri amb els blancs impol·luts de tanques, parets i arcs. El projecte d'embelliment, previst per a aquest any, seria tot un homenatge a l'arquitecte Ignasi Bosch Reigt (1910-1985), i una merescuda compensació als soferts veïns, que entre obres del TAV i entre decisions inoportunes d'alguns mandataris, ha vist minvats bona part dels elements que feien del seu barri un exemple d'urbanisme net, racional, equilibrat i a escala humana. Molts recordem els arbustos que

perfilaven bona part de les voreres de l'avinguda Sant Narcís des dels seus inicis, i que van desaparèixer fa uns quants anys per no se sap encara quina vel·leïtat municipal mai justificada. Seria bo veure'ls altre cop al seu lloc. Tot i la crisi, els humils arbustos no menjarien gaire pa

**Futur fosc tirant a groc** | Però no ens enganyéssim pas. La sortida del 2012 ha estat dura, i la comarca es prepara per veure d'altres dureses potser encara pitjors en aquest 2013. Diuen que els taxis gironins són dels més cars de l'Estat. Si només fos això... Les negociacions amb Ryanair —com sempre, marcades per exigències empresarials i per ingerències des de centres de decisió més meridionals— haurien de portar-nos —diuen— més vols dels països de l'Est, i especialment de l'àrea d'influència de Sant Petersburg. Esperem-ho. També hem d'esperar que es calmin les aigües polítiques locals, darrerament força sacsejades per les ressaques pre- i postelectorals, i veure si podrem encarar un nou exercici fiscal tot i els impostos a dalt de tot i les alarmes del comerç en nivell taronja tirant a mandarina (xinesa). Potser sí tindran raó els que aposten per estudiar xinès com a inevitable llengua dels negocis mundials. Recentment, el Servei de Llengües Modernes de la UdG ha establert un conveni amb el Centre de Cultura Xinesa de Girona. Cal desitjar que els historiadors i els

>> *El barri de Sant Narcís de Girona, fa uns anys.*



empresaris que agafaran el relleu dels malaguanyats Lluís M. de Puig i Jordi Comas ens esmenin els mals averanys, del color que siguin.

## EL PLA DE L'ESTANY

*xavi xargay*

**Som antics** | El Consell Comarcal del Pla de l'Estany i els Ajuntaments de Banyoles i Serinyà estan d'enhorabona: han celebrat el quinzè aniversari de l'obertura al públic del Parc de les Coves Prehistòriques de Serinyà, amb un èxit, segons ells, considerable: 250.000 visitants, la majoria escolars. Les coves van ser declarades, el 2008, Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) en la categoria de zona arqueològica, ja que és dels escassos jaciments paleolítics catalans on es poden estudiar dades gairebé sense interrupció des de fa 215.000 anys, mes menys, mes més. A la cova del Mollet, s'hi va trobar durant la campanya que hi realitzà el doctor Corominas el 1972 un molar superior, d'un individu jove —en el seu moment, clar; avui el definim com a neandertal antic—, datada en uns 215.000 anys: és la resta humana més antiga de Catalunya. Els resultats de la investigació en aquesta cova s'han presentat

a la prestigiosa revista *Journal Human of Evolution*. En un entorn més nostrat, l'empresa encarregada de la gestió del Parc de les Coves, juntament amb els responsables de les excavacions, Narcís Soler i Julià Maroto i l'Àrea de Cultura del Consell Comarcal, han organitzat al nou espai serinyadenc —remodelat— de Can Xerric l'exposició «150 anys de recerca prehistòrica a Serinyà».

**Som independents** | Fa uns anys, la CUP havia tingut un paper notable a la política banyolina que s'havia anat diluint fins que a les darreres eleccions municipals tornà a entrar a l'Ajuntament. Els vents bufen favorables, i això es nota en el nou Casal Popular del carrer de la Muralla —que simbòlic: abans a extramurs, ara al barri vell, rovell de l'ou, que diuen els cronistes clàssics!—. Cinc mesos d'obres —realitzades pels mateixos membres del Casal— finançament i donacions populars han permès un nou local obert a d'altres entitats i particulars. Després d'un cap de setmana d'inauguració festiu i reivindicatiu, varen proposar, juntament amb Càritas i l'associació juvenil Tenim Poca Feina, un intercanvi de roba usada. Sota el lema «Reutilitzar, compartir, estalviar, ajudar», a més de l'activitat pròpiament dita, en un espai es va poder aprendre a crear les pròpies peces de roba i es varen passar una sèrie de documentals sobre el consum alternatiu: «No pensi, compri», «*Consume hasta morir*» i «Comprar, tirar, comprar»

**Som com som** | Proposta del meu nebot: anar al Museu Arqueològic de Banyoles i fer un estudi genètic seriós del primer molar trobat a les coves de Serinyà. A partir d'aquí esbrinar quin és la família banyolina més antiga i concedir-li el títol honorífic de «Banyolí etern», i no el vulgar «Banyolí de l'any». Es pot arribar a dues conclusions: a) Banyoles existí abans que Catalunya i, doncs, és un bressol primigeni de la nació catalana —els veïns *farden* de 3.000 anys, no et fot!—; b) Els descendents d'aquell neandertal arcaic són una mostra definitiva de la poca evolució del gènere humà, subgènere pladestanyanec profund —en aquest cas ho deixem estar—.

## LA SELVA

*joan domènech*

**Biografies** | Difícilment ens podem saltar des d'aquesta secció —tot i que no sigui la dedicada a l'aparició de nous llibres— el fet que la nostra comarca, en pocs dies, hagi vist aparèixer dos volums, de diferent procedència i concepció, dedicats a glossar la personalitat de la gent que al llarg dels temps ha destacat a les terres selvataes, on ha nascut o on ha arrelat. La primera obra a la qual ens referim és un diccionari biogràfic titulat *Homes i*

>> Cartell de la inauguració del Casal Popular Independentista del Pla de l'Estany.

